

Oğlumun eşcinselliğini 10 yıl boyunca reddettim

PAZAR günkü Pınar Özer'le yaptığım "Ben bir dönme annesiyim ve bundan utanç duymuyorum!" röportajı çok okundu. İnanılmaz olumlu tepki aldım. Pınar'ı yılın annesi seçmeyi önerenler

bile vardı. "Ağlaya ağlaya okuduk" diyenler, "Anneler hesapsız kitapsız, her şart altında işte böyle sever, sevmeli" diyenler. Gerçekten de öyle değil mi? O gün ben bir tek Pınar'la görüşmedim.

Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyesi Can Candan'ın "Benim çocuğum" belgeselinde cesurca konuşan 7 anne-baba var. Ben de bugün Şule'yle Ömer'i sizinle tanıştıyorum...

Sizi tanıyalım...

ŞULE: Adım Şule. İstanbul'da doğdum. 3 çocuklu bir ailenin en büyük kızım. Çok erken evlendim, çünkü eşime çok âşık olmuştum. Ömer'le evlendiğimizde benden mutlusu yoktu. Allah'a şükür hâlâ mutlu bir beraberliğimiz var. Şu anda emekliyim, 63 yaşındayım.

Siz?

ÖMER: Ben de Karaman'da doğdum. Haydarpaşa Lisesi'nde okudum. Bir sene Fen Fakültesi, sonra İktisat Fakültesi. Şule, hayatımın en büyük şanslarından biridir. Sevgi ve saygıya dayalı bir birlik-teliğimiz var. Hemen aile olmak istedik.

ŞULE: İlk çocuğumuz erkekti. Havalara uçtum, Ömer'i daha da mutlu edebilirim diye. Öyle öğretildi bize.

Hiç aklınızdan geçti mi, "Oğlum ya gey olursa?" diye.

ŞULE: Geçti. Ama içim rahattı, oğlum eşcinsel değildi! Çünkü eşcinsel olması için makyaj yapması, saçını boyaması, kadın kıyafetleri filan giymesi gerekiyor zannediyordum. Eşcinsellik hakkında bildiğim tek şey, televizyonlarda gördüğüm kadınsı hareketler sergileyen şarkıcılardı, bizde de öyle bir durum yoktu. Gerçi ergenlikte bir takım huzursuzluklar yaşamaya başladı. Her şeye bilimsel yaklaşan bir anne-baba olarak, oğlumuzu hemen psikiyatrya yönlendirdik. Şimdi düşünüyorum da çok yanlış bir uzmanmış. Oğlum, "Sen erkeksin, kız arkadaşlar edinmelisin. Daha çok spor yap, bu saçma düşüncelerden kurtul" gibi şeyler söylemiş. Demek ki, oğlum ona bir takım şeyler anlatamaya çalıştı ama bir sonuç alamadı. Bize de "Çocuğunuz gayet iyi. Ufak tefek sorunları var, geçer" diyordu.

Peki, sizin baba olarak bu tür kaygılarınız oldu mu?

ÖMER: Eşcinsel olabileceğine dair mi? Hayır. Sadece pek flörtü yoktu. Benim hatırladığım bir veya iki kız oldu. Onlar da sürekli olmadı. Ayrıldığı zaman da pek üzüntü

Ayşe ARMAN

aarman@hurriyet.com.tr

yaşamadı. Bu, garibime gitmişti, çünkü normalde âşık olan çocuklar ayrıldığı zaman büyük bir üzüntü yaşarlar.

Sonra?

ŞULE: Bir İngiliz arkadaşı oldu. Erkek. Sürekli ondan bahsediyordu. Sonra uzun uzun telefon konuşmaları başladı. Onunla konuştuğunu söylemiyordu ama ben hissetmişim ve sinirlenir oldum. İçimden, "Bir insan ancak âşık olduğu biriyle bu kadar saat konuşur" diye geçiriyordum. 23 yaşındayken ev tutmak istediğini söyledi. "Tamam" dedik, çok iyiydi evladımızla aramız...

DUVARA TOSTLADIM

Ama siz kuşkulanmaya devam ediyorsunuz...

ŞULE: Evet, ama kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Bir gün evine gittim. Yatak odasına girdim. İki kişilik bir yatak almıştı. Baktım, iki tane yastık duruyor yataкта. Bir tanesi alçak bir yastık, oğlumun tercih ettiği gibi, yanında da çok yüksek, kocaman, pufuduk bir yastık duruyor. İşte o zaman artık bu içime bastırduğum hislerimden kaçmamın imkânı olmadığını anladım. O gün, orada duvara tosladım! O İngiliz, oğlumun sevgilisiydi.

Ne hissettiniz?

ŞULE: Kötü. Çok kötü hissettim. Benim sevgili oğlum, benim sevgili oğlum değilmiş, bambaşka biriymiş. Böyle hissettim.

N'aptınız?

ŞULE: Dualara başladım. Çok da dua eden bir insan olmadığım halde, geceler boyu, "Tanrım n'olur sen bunu düzelt!" diyordum. Düzeltilecek bir şeymiş gibi algıyordum. Olmaması gereken bir şey bu.

Düzelsin. Baktım dualar filan işe yaramıyor, eşimle paylaştım.

Siz n'aptınız peki?

ÖMER: Ben daha sakin karşıladım, "Kendini bu kadar üzmenin anlamı yok. Bakalım zaman ne gösterecek" filan dedim. Bu olaydan birkaç gün sonra, bir akşam yemeğinde annesine açılmış.

ŞULE: Eve geldi dedi ki,

"Anne, sana bir şey söylemem lazım." Biliyorum ne diyeceğini. İstemiyordum. Ama gözlerimin içine baktı, "Anne, ben eşcinselim" dedi, "Babama da söylemek istiyorum." Ben atladım, "Aman, sakın babana söyleme!" Oysa, babası biliyor.

Niye öyle dediniz?

ŞULE: Bu mesele "Uykuda kal-sın" istedim. Bilelim ama bilmiyor gibi davranalım, üzerine konuşmayalım, tartışmayalım, yok sayalım. Ama oğlum beni dinlemedi, babasına da söyledi.

Bir baba olarak, eşinizden daha mı çok sarsıldınız! Bu toplumda babalar daha zor kabullenir böyle bir gerçeği...

ÖMER: Hayır. "Bu hayat senin. Nasıl mutlu olacaksın öyle yaşa!" dedim, "Zor bir hayatın olacak ama biz daima senin yanında sana destek olacağız, bunu bil". Ama konuşma orada kaldı. İlk zamanlarda kaçtım oğlumdan. Eşcinsellik hakkında hiçbir şey bilmiyordum ki, bir şey söylese ne cevap verecektim. Bu çocukların dışlandıklarını, işyerlerinden kovulduklarını, iş verilmemesini kulaktan kulağa duyuyorduk. Bana da bir eşcinsel iş başvurusunda bulursa belki işe almayabilirdim. Fakat oğlum bizi eğitmeye başladı, hiçbir şey söylemeden Kaos Dergisi bırakıyordu eve, ben de okuyordum.

Peki insan öfkeleniyor mu, üzülmüyor mu, "Niye bizim başımıza geldi!" demiyor mu?

ŞULE: Demez mi? Etrafa bakıyorsunuz, eşcinsel olan kimse yok, eşcinsel çocuğu olan da yok. Sadece biz. Bu nasıl büyük bir yük! Ama şimdi anlıyorum ki, hiç de yalnız

değilmişiz, herkes gizliyormuş. Hiç kimse birbirine bir şey söylemediği için, sadece o marjinal dediğimiz tipleri görüyorduk. Tırnak içinde normal ailelerin çocukları eşcinsel değil zannediyorduk. Ne büyük yanlış!

BU BÖYLE OLMAYACAK

Sonra?

ŞULE: Ben sustum. 10 yıl boyunca sustum. Ama evladımız aktivist oldu, televizyona çıkıyor, gazetelere yazıyor. Sonunda bir gün, "Ben n'apıyorum!" dedim. Çocuğumuz kendi var oluşunu bir şekilde herkese duyurmaya, göstermeye çalışıyor, ben hâlâ kafamı kuma gömüyordum. Gözümü kapatıyorum, kulağımı tıkıyorum. "Bu böyle olmayacak!" dediğimiz dönemde LİSTAG'a katıldık. Başka anne ve babalarla tanıştık. O bize çok iyi geldi.

ÖMER: Bir gün çocukları bizim gibi eşcinsel olan Sema ve Günseli'yle buluştuk. Beni görünce biri eşini çağırdı, "Bak, burada babalar da var, sen de gel" diye.

ŞULE: Sonrasında bu şimdi içinde bulunduğumuz süreç başlamış oldu. O günden beri çocuklarımıza destek oluyoruz ve onlarla birlikte mücadele ediyoruz.

Fotoğraf: Emre YUNUSOĞLU

Artık siz de aktivistsiniz...

ÖMER: Evet. Şöyle bir algı var, "Bu, Avrupa'da olur, Türkiye'de olmaz!" Oysa, çocuklar da, aileleri de çok acı çekiyor Türkiye'de de, Avrupa'da da. Bizler de bu süreci yaşamış anneler babalar olarak, başka anne-babalara yardımcı olmak istiyoruz.

ŞULE: İlk başta desifre olmak istemedik. Ama inandırıcı olmuyordu, LİSTAG'a birlikte ortaya çıktık. Başka ailelere dokunmak, onların eline tutmak bize da çok iyi geldi. Hem aileler hem çocuklar bu kadar acı çekemeyebilirler. ■ "Benim çocuğum" belgeseliyle hayaliniz ne?

ÖMER: Daha fazla aileye değebilmek. 2010 Kasım'ına kadar radyoda farklı isimlerle röportaj veriyorduk, görüntü asla yoktu. Ama artık anne-baba olarak kendi isimlerimizle varız. Mesele, bu olguyu kabullenmek, "Benim oğlum eşcinsel" diyebilmek. Çünkü bunda utanılacak bir şey yok...